

273

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ŘÍJEN 2015

Milí farníci a čtenáři, nemám rád konspirační teorie. Přesto vznikají a šíří se raketovou rychlostí. Lidský rod není skupinou strojů, ale komunitou živých, svobodných bytostí. Právě svoboda, pokud je podřízena vyšší autoritě, může být pozitivní hybnou silou, která tvoří silné a kompaktní společenství, schopné zvládnout a odolat jakémukoli nebezpečí a jakékoli krizi. Odmítne-li se autorita Boží, nahrazuje ji autorita lidská. Hrozí diktátorství, proto se často nařízená lidská autorita odmítne. Pak se ale nastoluje autorita jednotlivců. Může to být svým způsobem obohacující, žít v takovém různorodém prostředí, kde si každý může vyznávat, co chce, a chovat se podle stylu života, který mu vyhovuje. Nicméně právě zde tkví mnohem větší pravděpodobnost, že budou vznikat úvahy a řešení, které budou mít základ nikoli v objektivní pravdě, ale v subjektivních pocitech a dojmech.

Společným prvkem těchto konspirací je strach (nejen obava) jednotlivců a touha po jednoduchém řešení složitých situací. Jejich společným výsledkem je pak často rozbité společenství, ztráta vzájemné důvěry, a tím pádem krátkodobé nebo i dlouhodobě narušení lidských vztahů.

Odcházejím ze žižkovské farnosti. Víím, že je to pro většinu náhlé. Prosím však, aby se za mým odchodem nehledalo nic, co není pravda. Již v roce 2000 jsem dostal nabídku pokračovat ve studiích kanonického práva až k doktorátu. Profesor Adamowicz v polském Lublinu o to hodně stál. V té době jsem však přebíral žižkovskou farnost a musel jsem se rozhodnout. Buď budu několikrát měsíčně cestovat tisíc kilometrů z Prahy do Lublinu, a tím pádem budu ve farnosti chybět, anebo studium odložím. Dal jsem přednost vám. Beze slova.

Před pěti lety mě oslovili kolegové z církevního soudu, abych svá doktorská studia dokončil. Souhlasil jsem a roku 2011 začal doslova bojovat o nejvyšší možné vzdělání v ČR. Nevzal jsem si žádné studijní volno a veškerá bádání jsem dělal v rámci své dovolené. Byl jsem vaším farářem a chtěl jsem dostat nejen svému slovu, když jsem tuto farnost přebíral, ale i přirozenému závazku faráře, jenž má sobě svěřenou farní obec vést jako otec a pastýř. Patrně mnozí ani nepostřehli, že studuji. Přitom to byly nesmírně náročné a těžké roky. Kdybych zjistil, že šidím farnost, studia bych nechal. Přednost opět měla žižkovská farnost.

Po úspěšné obhajobě a složení všech zkoušek jsem dostal nabídku přednášet kanonické právo na teologické fakultě. A já jsem na ni kývl. Jsem ve věku, kdy snad ještě zvládnu začít v novém prostředí a mohu předávat dál nejen nabyté vědomosti, ale i letitou pastorační praxi.

Před mým ordinářem se však na stole ocitl těžký oříšek, najít místo mě náhradu. Žižkovská farnost narostla, přibýlo aktivit a její různorodost vzbuzuje údiv, ale přiznejme si, že i pochopitelné obavy u mnoha spolubratrů. Navíc kněží není nadbytek. Jen za poslední měsíce se uvolnily dvě pražské farnosti (Vinoř, Zbraslav), pro které v tuto chvíli není žádný farář „v záloze“, takže zůstávají opuštěné a spravují je kněží z okolí.

Skloubit přednášení s tak velkou a pestrou farností opravdu nejde. Jsem však svému ordináři vděčen, že i když „na poslední chvíli“, mého nástupce našel a nezůstanete sirotky. Pomyslnou pastýřskou hůl na Žižkově přebírá otec Vít Uher, jenž se právě vrátil ze studií fundamentální teologie na římské Lateránské univerzitě, a určitě vám bude mít co nabídnout. Ještě společně ho přivítáme v neděli 4. října 2015.

Rozloučíme se o čtrnáct dnů později. **Srdečně vás zvu na svatoprokopskou mši v neděli 18. října 2015 (9.30).** Nezapírám, že nás to bude bolet, protože každé loučení bolí. Spolu s apoštolem Pavlem ale prosím: „*Nade všechno však mějme lásku.*“ (Kol 3,13) K Bohu, církvi i jeden k druhému. „*Neboť ona je svorníkem dokonalosti.*“

Milos Mgr

ŘÍJEN 2015			
1.	čt	sv. Terezie od Dítěte Ježíše	Památka
2.	pá	sv. andělé strážní	Památka
3.	so	sv. Maxmilián	
4.	ne	27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
5.	po	sv. Palmác, sv. Faustyna Kowalská	
6.	út	sv. Bruno	
7.	st	Panna Maria Růžencová	Památka
8.	čt	Sv. Anna	Posvěcení kostela
9.	pá	sv. Dionýsius a druhové, sv. Jan Leonardi	
10.	so	sv. Paulín	
11.	ne	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
12.	po	sv. Radim	
13.	út	sv. Eduard	
14.	st	sv. Kalist I.	
15.	čt	sv. Terezie od Ježíše	Památka
16.	pá	sv. Hedvika, sv. Markéta Marie Alacoque	
17.	so	sv. Ignác Antiochijský	Památka
18.	ne	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
19.	po	sv. Pavel od Kříže, sv. Izák Jogues a druhové	
20.	út	sv. Irena	
21.	st	bl. Karel Rakouský	Památka
22.	čt	sv. Jan Pavel II., papež	Památka
23.	pá	sv. Jan Kapistránský	
24.	so	sv. Antonín Maria Klaret	
25.	ne	30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
26.	po	sv. Rustík	
27.	út	sv. Frumencius	
28.	st	sv. Šimon a Juda, apoštolové	Svátek
29.	čt	sv. Maria Restituta Kafková	
30.	pá	sv. Marcel	
31.	so	sv. Wolfgang	

1.–8. 8. 2015

společná farní dovolená v Krakově! Důkaz, že lze sloučit dovolenou s duchovním životem, důkaz, že lze být normální a přitom se každý den modlit a být na mši; důkaz, že to vše dokážeme společně, důkaz, že se jako farnost máme rádi (A)

2. 8. 2015

od tohoto dne je k dostání v našich kostelích pastorační plán farnosti na nastávající školní rok 2015/2016

11. 8. 2015

parta žižkovských ministrantů odjíždí na víkendovku do hor, jejich útočištěm se na několik dnů stává fara ve Sloupu v Čechách a Miro s Michalem jako jejich vedoucí mají pro ně připravený bohatý program

13. 8. 2015

na jedné horské túře u jeskynní kaple Panny Marie se večer kluci potkají s otcem Milošem a Kájou Frnkou, společně pak prožijí mši svatou i hezký večer

16. 8. 2015

v kapli Nanebevzetí Panny Marie na hradě Karlštejn je otec Miloš Szabo slavnostně instalován coby karlštejnský nesídelní kanovník, atmosféra je slavnostní a přitom skromná a vysoce důstojná

21. 8. 2015

v kostele sv. Anny se koná poslední rozloučení a pohřební mše svatá za P. Karla Dachovského, který mj. dlouhá léta působil v žižkovské farnosti v kostele sv. Rocha

22. 8. 2015

jiný hrad, hrad Křivoklát, měl otevřené dveře pro cyklisty z naší farnosti; díky patří především bohoslovcovi Mirovi Auxtovi, který připravil nádhernou trasu, a dále jedné ze zaměstnankyň hradu, která nám otevřela přístup ke kapli Nejsvětější Trojice – na louce u ní jsme slavili eucharistii (B)

29. 8. 2015

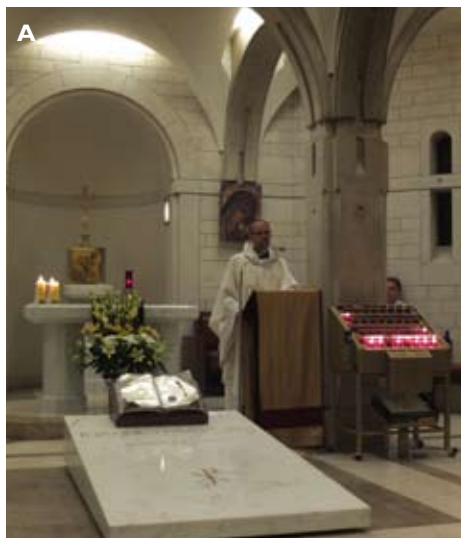
další z poutních slavností přidružené vinořské farnosti, tentokrát v kostele Stětí sv. Jana Křtitele ve Cvrčovicích

30. 8. 2015

na závěr svatoprokopské mše se s námi loučí Michal Hladík, jenž za několik hodin nastupuje na přípravnou cestu ke kněžství v olomouckém Teologickém konviktu

31. 8. 2015

otec Miloš řídí své auto směr Praha–Olomouc; otcovským požehnáním a modlitbou vyprovází Michala až k branám konviktu, kde ho předává do péče duchovním, kteří jej mají připravit pro to, aby jednou (možná) mohl být i jeho dobrým nástupcem v kněžské službě

setkání hledajících

pátek 2. 10., 16. 10. a 30. 10.
2015 19.00
farní centrum

úklid kostelů

sobota 3. 10. 2015 8.00
Sv. Prokop

setkání malá liturgika

pondělí 5. 10. 2015
farní centrum

sbírka na splátku úvěru

neděle 4. 10. 2015
všechny kostely

posvěcení kostela sv. Anny (1911)

úterý 8. 10. mše sv. v 18.00

zasedání pastorační rady farnosti

bude se konat 21. 10. 2015 18.00
Sv. Prokop a farní centrum

sbírka na misie

neděle 18. 10. 2015

výstav Eucharistie

úterý 27. 10. 2015 17.30
Sv. Anna

Pout' u Sv. Anny 2015

Milí farníci a čtenáři,
zdravím vás všechny z Teologického konviktu v Olomouci. Celý zářijový měsíc se zde nesl v duchu seznamování a poznávání. Poznáváme se navzájem, poznáváme okolí a seznamujeme se s řádem, který nás, šestnáct kluků, provede následujícím formačním obdobím.

Každý jsme jiný, bez výjimky. Ale přesto jsme měli již mnoho příležitostí zakusit sílu společenství. V modlitbách, radostech i starostech. Přeji vám proto ze srdce, aby se nadcházející doba, která nám všem klade spoustu otázek, stala časem vzájemné otevřenosti, pokory a lásky. Myslím na vás v modlitbě.

Jiří Kalina

Bratr Radek (Navrátil, 38) je členem řádu menších bratrů kapucínů v Olomouci, s otázkami jsme ho ale zastihli v Cagliari, kde doprovázel svého spolubratra na zdravotním pobytu u moře. Děkujeme, že i přes následnou drobnou indispozici ochotně a rád pozdravil žižkovské farníky. Díky, bratře Radku s kapucí.

Jak dlouho jste v řádu kapucínů a proč jste si vybral právě tento řád? Co pro vás znamená život podle sv. Františka?

V řádu jsem od 2. 1. 2003. Několik let jsem se doptával v modlitbě Hospodina, kde by si přál, abych s Ním žil, a On vybral kapucíny. Přijal jsem a jsem moc rád. Sv. František mi ukazuje, jak žít šťastně ve vztahu s Bohem, s lidmi a se vším stvořením – nic si nepřivlastňovat. Tzn. stále si mám být vědom toho, že zdrojem dobra je sám Bůh, který jediný je dobrý a bez něhož žádné dobro není. Ať tedy vykonám jakékoli dobro, nesmím zapomenout poděkovat Pánu všeho dobra, že mě k tomu uschopnil. Děkování mě zase činí vnímavějším k vidění dobra, které skrze druhé dělá Bůh, a tak čím dál více mohu pozorovat, jak Bůh (Dobro) působí ve stvoření. Potom totiž už žádná závist či žárlivost nemá smysl, protože jsme všichni spolupracovníky Dobra. Sv. František mě učí, abych neztrácel čas tím, že se budu zabývat chybami druhých, ale spíše abych byl stále pozornějším hledačem Dobra, tedy Hospodina samotného, který se projevuje v nejmenších maličkostech všedního dne.

Podíváme-li se na webové stránky kapucínů, působíte jako řád otevřený lidem, je to tak?

Snad ano. Kdybychom žili jen sami pro sebe, tak bychom museli pochybovat o tom, že náš duchovní život je zdravý.

Jak vypadá váš běžný všední den?

Každý všední den je trochu jiný, ale pokusím se to shrnout. Budík zvoní v 5.45 a po ranní očištění mám čas na osobní modlitbu. V 6.45 začínáme s bratřími modlitbu breviáře, pak půlhodinové společné rozjímání v tichu. Ve 7.45 snídáme. Po snídání a úklidu v 8.30 začíná práce. Někdy připravuji přednášky pro naše studenty nebo uklízím pokoje pro návštěvy, nakupuji potraviny, jsem s těmi, co

přicházejí na duchovní doprovázení, nebo mám práci v domě či na zahradě. Ve 12.55 jsou polední modlitby a oběd. Od 14.00 je čas na duchovní četbu, formační rozhovory se studenty a vyřízení pošty, 16.30 příprava kostela na mši svatou. V 18.00 je modlitba breviáře a půlhodinové rozjímání na zahradě. V 18.45 večere a poté program, na kterém záleží, jaký den je. Ve 20.30 šlapu 20 minut na rotopedu a po koupeli jdu poděkovat za uplynulý den do kaple a den uzavírám modlitbou kompletáře.

Mají bratři rozdělené „role-úlohy“ v klášteře?

Každý z bratří má na starosti kousek kláštera, neboť v Olomouci nemáme žádné zaměstnance. A každý je také pověřen nějakým posláním.

Pořádáte společná setkání s klariskami-kapucínkami z kláštera ve Šternberku?

Skoro každodenně tam jezdí bratr František sloužit mši svatou. Celá naše komunita je tam většinou pozvaná na větší svátky. Pořádáme také společná formační setkání.

Vzpomínáte na žižkovskou farnost?

Žižkovským farníkem jsem byl asi jen 2,5 roku, ale toto období bylo pro mě velmi důležité. Zde mi Pán dal, abych dozrál ke konečnému rozhodnutí odpovědět na Jeho povolání. Byl jsem také obklopen báječnými lidmi. Zažil jsem probouzející se farnost a viděl, co to znamená sloužit. Zde jsem dostal také velmi vzácného přítele Miloše, který jako první věděl o tom, že chci jít do kláštera a od té doby je mi velkou oporou.

Jakou svoji oblíbenou knihu doporučujete čtenářům?

Je to jednoduchá volba. Spisy sv. Františka a sv. Kláry, zvláště čtyři listy sv. Kláry sv. Anežce pražské doporučuji Pražanům. **-vh-**

Spisy sv. Františka a sv. Kláry, nakladatelství Tomáš Ježek – Ottobre 12, edice Františkánské prameny. Sv. František (1182–1226) – nejdůležitějšími prvky jeho víry jsou chudoba a láska ke Kristu. Je vzorem důsledného následování Krista v chudobě a lásce k bližnímu.

Marek Vácha: Věda, víra, Darwinova teorie a stvoření podle knihy Genesis

*Minulý rok vyšla tato zatím poslední knížka Marka Váchy. Text zároveň vědecký a náboženský, místy poetický, se zabývá výkladem začátku knihy Genesis o stvoření světa a stvoření člověka. Po dlouhá léta se tradovalo, že Bible je v protikladu s Darwinovým učením o evoluci a o původu druhů. To vedlo mnoho biologů k odmítnutí křesťanství a mnoho křesťanů k odmítnutí vědy. Vácha, který je biolog, teolog a katolický kněz novým způsobem interpretuje Darwina a ukazuje, že evoluce není v protikladu s Bibli, naopak že obohacuje její výklad a že dává křesťanství další bohatší rozměr. Bylo by možné to vyjádřit větou: **Tvůrce tvoří tvůrce.** Bůh nás nestvořil jako dokonalé strojky, hotové sochy, ale vložil do člověka, do přírody i do země tvůrčí schopnosti a naším úkolem je dále je využívat a rozvíjet.*

Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší. (Gen 2,7)

Tento biblický obraz je přesnější než slavný obraz Michelangelův: První, co člověk uviděl, když otevřel oči, byl Bůh. Je možné, že jsme, podobně jako první člověk, „prach země“, ale je v nás také „dech Boží“. Tělo člověka se skládá ze stejných prvků Mendělejevovy periodické tabulky jako celý okolní vesmír, avšak na rozdíl od něj si existenci tohoto vesmíru uvědomuje. V nás hmota otevřela oči a uvědomila si svou existenci. Biblický člověk by doplnil, že jsme nejen stvoření (created), ale také tvořící (creative), a že ve verši o tom, že člověk je stvořen k obrazu Božímu, dostává člověk zadání, program života. Tento hodnotový systém tvoří základ židovské etiky. Člověk má povinnost napodobovat Boha, má být spolu-Tvůrcem stvoření, neboť stvoření není u konce a úkolem člověka je spolu s Bohem dokončit dílo. Odtud plyne i neobyčejná hodnota lidského života a ná-

sledně důstojnost a respekt ke každému člověku ve všech mezilidských vztazích. V konceptu člověka jako „obrazu Božího“ je možno i vnímat protest proti všem genocidám.¹

Snad má pravdu Van Till, když říká, že ve dvacátém století jsme již navyklí číst vědeckou literaturu, že jsme ztratili schopnost vnímat poezii a ke každému textu přistupujeme primárně jako k návodu na použití, k učebnici či ke studijním skriptům, která tento přístup přináší.

Jonathan Sacks velmi přesně uvádí, že Bible neřeší problém existence Boží, možnost dokázat Boží existenci rozumem a podobně. Nebesa vypravují o Boží slávě, nesnaží se dokázat existenci Boží.

Za zmínku – a jako vykřičník, že se opravdu nejedná o vědecký text – stojí i symbolika čísel. Svět je stvořen v sedmi dnech, slovo „dobrý“ se vyskytuje sedmkrát, slovo „Bůh“ pětáctkrát.

¹Marek Vácha: **Věda, víra, Darwinova teorie a stvoření podle knihy Genesis**, Cesta, Brno, 2014, s. 186–188.

Každá dovolená přináší mnoho nezapomenutelných zážitků. A nejinak tomu bylo i na letošní farní dovolené v Krakově. Přesvědčte se sami:

Některé věci není možné popsat. Něco se nedá, nebo prostě nemá (vy)foťit. Co se týče Krakova, dalo by se mluvit i psát o mnoha věcech. I foťák tady rozhodně přijde vhod. Ale Krakov, ten se musí prostě zažít. Dům od domu, kámen po kameni, příběhy, lidé, život.

Ladislav Bartoš

V mém dětství jsme žili pět let v Karvině a polština byla pro nás běžný jazyk. Na této dovolené jsem si ji po letech obnovila a moc se mi líbilo, jak válí polsky náš P. Miloš! Taky jsem si s velkou chutí zazpívala oblíbené mariánské i další písně z kancionálu.

Anna Oplatková

Před třiceti lety jsem byl se zájezdem v Krakově. Současné Polsko jsem vnímal po těch letech jako silně poznamenané stopou, kterou zde zanechal nezapomenutelný papež Jan Pavel II., při jehož loňském svatořečení jsem měl to štěstí být v Římě.

Antonín Nehyba

Cesta do Krakova pro mě byla setkáním s dějinami a krásou díla lidského ducha a rukou. Setkáním s lidmi známými i neznámými, v povídání, v poslouchání, v modlitbách. Setkáním s utrpením a láskou. A ve společném sdílení i setkáním s živým Kristem.

Lenka Filová

Největší skvost byla stále otevřená adorační kaple s Nejsvětější svátostí oltářní. Zde jsem se cítila jako v nebi. Při úplném ztišení a rozmluvě s Bohem jsem čerpala novou sílu pro život.

Anna Tošovská

Božie milosrdenstvo potrebujeme každý deň, aby nás premieňalo a boli sme milosrdní. Božiemu mi-

losrdenstvu sme predložili mnohých, počas každodenných modlitieb v jednotlivých kaplnkách.

manželé Vargovi

Mé přání z mládí, jednou navštívit Polsko, se přibližně po 25 letech konečně naplnilo. Odvezl jsem si odtamtud nejen ono vytoužené vydání mého nejoblíbenějšího komiksu, ale také hojně duchovní osvícení z poutního místa Božího Milosrdenství.

Richard Semuf

Na své první farní dovolené jsem poznala blíže lidi, které jsem znala jen od vidění. Viděla jsem množství obdivuhodných sakrálních staveb a v bazilice sv. Kateřiny jsem si našla svou budoucí biřmovací patronku. Vzpomínat budu i na kwas razowy, na žurek nebo na krakovské secondhandy.

Helena Marešová

Sanktuárium Božího milosrdenství – nikdy jsem si nemyslela, že o nějakém místě řeknu: „Na tomto místě je téměř hmatatelně cítit modlitba.“

Jana Semufová

Asi nejsilnější vzpomínka je z večerní modlitby v kapli sv. Kříže. P. Miloš prochází křížovou cestu a přibližuje pohled autora. Obklopuje mě časová vsudypřítomnost. Události a postavy jsou tak blízké. Jak silné je zastavení, kdy Ježíše přibíjejí na kříž!

Eva Žaloudková

Nezapomenutelný dojem na mne udělala farnost ve vesnici Sobolowe. Malebný dřevěný kostel a nadšené vyprávění hospodyně o historii jejich kostela. I přístup milého a pohostinného pana faráře, který nás pozval na návštěvu fary.

Petra Tejnická

Návštěva Krakova se mně líbila, obzvláště Solný důl Wieliczka a Krakovské muzeum. Ale na můj vkus bylo během týdne přemrštěné množství modliteb.

Daniel Trlifaj

Na dovolené mě zaujal Solný důl Wieliczka hluboký více než 400m. Nejhezčí na solném dole byly postavičky vyrobené ze soli a dvě nejzajímavější místa v dolech krásně osvětlené prostory kaplice Šw. Jana Pavla II., ve které jsme měli mši, a kaplice Šw. Kingi.

Tomáš Herian

Mezi ostatní příjemný společenský, kulturně-historický a katolický program výlet do Osvětimi příliš nezapadal. Nezapadá totiž nikam. Ale stojí za to stát na místě smrti a hrůzy přesahující lidský rozum už jen proto, abychom si připomněli, co už nikdy nechceme a nesmíme dopustit.

Kateřina Trlifajová

V Krakově mě zvláštním způsobem znovu oslovilo téma židovství. Silným zážitkem byla samozřejmě Osvětim, k zamyšlení mě ale nutila i židovská čtvrť Kaziměř a Schindlerova továrna. Vše jsou to události a místa, na která by se nemělo zapomenout.

Klára Kochová

V Osvětimi nás průvodkyně upozornila na muže s vytetovaným číslem na ruce. Šlo patrně

o přeživšího osvětimského vězně. Díval se mým směrem. V tom pohledu bylo vše, až to se mnou oťášlo. Měla jsem chuť opustit skupinu, jít za ním a obejmout ho, jenže naše průvodkyně rychle kráčela dál. Ale teď, je mi líto, že jsem to přece jen neudělala.

Veronika Benešová

Moc mne překvapilo Zakopané. Davy turistů, které byly jak dole ve městě, tak i nahoře u stanice lanovky. Jenže stačilo poodejít pár metrů stranou a tam: skoro prázdné cesty, úžasné ticho a klid, ovečky a krávy na loukách a spousty malin podél cesty.

Jelena Trollerová

Místo fakultativního výletu jsem navštívil moderní kostel na předměstí Krakova-Nova Huta. Uvnitř kostela je ústředním objektem socha silně prohnutého Krista oblečeného do hávu vězně z koncentráku. Mne socha inspirovala k modlitbě zvláště za ty, kteří se nebáli postavit totalitnímu režimu.

Norbert Žid

Marienka v den svých narozenin vypustila fakultativní výlet, aby prožila celý den v rozjímání. Teprve u večeře dostala dárek a všichni žižkovští poutníci přidali gratulační chorál Živjom. Vedle našeho stolu se připravovali k večeři i poutníci z Belgie. Okamžitě pochopili naši oslavu a spontánně navázali na náš zpěv ve francouzštině. To byl dárek pro všechny.

Marie Židová

Silné zážitky, které hned tak z paměti nevymizí.

Anna Rollová

155. Benedikt X., osmnáctý vzdoropapež (5. 4. 1058 – 24. 1. 1059, † 1072)

Po smrti Štěpána X. († 29. 3. 1058) nastalo vakuum, Římané věrní přísaze, kterou učinili zemřelému papeži, čekali na návrat kardinála Hildebranda, jenž byl v té době na císařském dvoře v Německu, kde vyjednával ukončení jakéhokoli císařského vlivu a zasahování do církevních záležitostí. Toho využil kardinál Jan, biskup z Velletri, pocházející z kdysi mocného rodu hrabat tusculských, byl vnukem Albérica III., synem jeho nejmladšího syna Guida. S pomocí své rodiny v čele s Řehořem, bratrem bývalého nechvalně známého papeže Benedikta IX. (1032–1045), jenž podplatil několik kardinálů, se zmocnil papežského trůnu krátce po Štěpánově smrti, 5. dubna 1058.

Jeho intronizace, čili uvedení do úřadu, proběhlo v noci, bez účasti většiny kardinálů a členů římské kurie. Poté, co se tito dozvěděli o probíhajících událostech v Lateránském paláci, volbu Benedikta X. jednoznačně odmítli. Právo předat novému pontifikovi svatopetrský úřad náleželo ostijskému biskupovi, jimž v té době byl Petr Damiani, velký reformátor církve. Když ten cokoli podobného odmítl, zhostil se funkce řadový kněz ze stejného města (Ostie).

I když jak samotná volba, tak i předání moci novému papeži byly evidentně neplatné, Benedikt X. zůstal v úřadu přes 9 měsíců. Jedním z mála dochovaných úkonů bylo odeslání arcibiskupského pallia canterburskému arcibiskupovi Stigandovi.

Mezitím se z Německa navrátil kardinál Hildebrand (pozdější Řehoř VII.), a protože mnozí reformní kardinálové po volbě Benedikta opustili Řím, v prosinci 1058 svolal do Sieny řádné kardinálské kolegium, a to bez vlivu římské šlechty zvolilo papežem Mikuláše II. Toho později jako hlavu římské církve uznal rovněž německý král Jindřich IV.

Benedikt dobrovolně z Říma nechtěl odejít,

Vlastní jméno nebo rod:	Giovanni (Mincio) dei Conti di Tuscolo
Původ:	Ital
Datum narození:	?
Místo narození:	Roma (Řím)
Datum zvolení:	5. 4. 1058
Datum abdikace:	24. 1. 1059
Datum smrti:	cca 1073
Místo smrti:	Roma (Řím)
Místo pohřbu:	Roma Sant' Agnese Via Nomentana
Pontifikát:	9 měsíců a 19 dnů

proto jej k tomu Mikuláš přinutil pomocí armády. Následně na synodě v Sutri byla v lednu 1059 za účasti císařského kancléře Giuberta předchozí volba (z níž vzešel Benedikt) prohlášena za neplatnou a na samotného Benedikta byla jako na krivopřísežníka a vetřelce uvalena klatba. Proto vzal veškeré papežské insignie a uchýlil se na zámek svého spřízněnce Gerarda z Galerie. Po dvou obléháních byl zámek na podzim roku 1059 dobyt a Benedikt byl donucen odevzdat všechny papežské insignie. Stáhl se na rodinné sídlo nedaleko Santa Maria Maggiore v Římě, kde ho nechal Hildebrand uvěznit a po řádném soudu jej umístili do církevního hospice při bazilice Sant' Agnese na Via Nomentana. Zde někdy po roce 1072 ve velké bídě zemřel.

V té době byl již papežem kardinál Hildebrand. Pravděpodobně obměkčen jeho pokáním (Benedikt u soudu tvrdil, že byl k přijetí papežského úřadu přinucen svou rodinou) jej nechal s poctou pohřbit v tamějším kostele.

Zvláštností je, že i když byl vzdoropapež, další papežští nositelé jména Benedikt počítali své pořadí až následující číslovkou, jako by šlo o platné úřadujícího nástupce sv. Petra.

Na obrázku je kostel Sant' Agnese na římské Via Nomentana, jak ho zobrazil středověký italský malíř.

Důsledkem této volby vzdoropapeže Benedikta X. bylo přijetí nových norem, týkajících se budoucího výběru nového papeže. Podle nich byli z volby vyloučeni jakkoli laikové a roz-

hodnout měli pouze kardinálové. Synoda, která tyto předpisy schválila, se konala o Velikonočních 1059 v Lateránském paláci.

Perle di Puglia

Zasílám vám všem v žižkovské farnosti mnoho srdečných pozdravů z Apulie a poloostrova Gargano. Z míst uložení ostatků sv. Mikuláše v kostele v Bari a místa působení Otce Pia, které zítra, dá-li Pán Bůh, máme navštívit. Těším se s vámi opět na viděnou.
Jiří Trnka

Borovany

▲ Zdravíme z dovolené a posíláme mnoho pozdravů z Borovan a z Třeboně, je tu krásně a myslíme na Vás na všechny. S pozdravem
Maruška a Jitka Zahradníkovy

Javoritky

▲ Pozdrav ze Slovenska našemu společenství posílá **Helča Gruntová** (jedna z dorostenek)

Krkonoše - Sněžka - 1602 m

▲ Zdravíme celou farnost z chalupy v Krkonoších. **Jan + Nela + Mikuláš + Dan + Vilém + Beny Brabcovi**

V minulém díle jsme zmínili obtíže, které provázely přípravu stavby žižkovského farního kostela, na kterou se sháněly finanční prostředky celých dvacet let. Seznámili jsme se také s provizoriem, které vybudování tohoto důstojného a dostatečně velkého kostela předcházelo.

Kostel svatého Prokopa

V devadesátých letech, kdy vrcholila příprava stavby, již stála nová chloub a sousedů (a nedávných spoluobyvatel Královských Vinohrad, již dříve rozdělených na Vinohrady a Žižkov), tedy neogotický kostel sv. Ludmily na náměstí Míru. Pomyslná laťka tak byla nastavena vysoko, jedná se o monumentální chrám se dvěma věžemi. Podobně nepřehlédnutelnou dominantu, dvouvěžový novorománský kostel svatých Cyrila a Metoděje, měli obyvatelé nedalekého Karlína dokonce již od 60. let. Když si kromě výše uvedených vybavíme i další novostavby farních kostelů na významných pražských předměstích (Smíchov, později i Holešovice), řešení žižkovského kostela s jedinou věží se z této řady vcelku vymyká. Je možné, že rozhodující pro jeho volbu byla ekonomická stránka věci. Jedna věž má jasné funkční využití, další věž (či věže) již spíše jen estetický význam, případně také vyjádření bohatství stavebníka („podívejte, my na to máme“). Ovšem na druhou

stranu – nejvyšší věže si mohou „dovolit“ právě kostely jednověžové nebo s jednou hlavní věží, pro zajímavost nejvyšší kostelní věž má: v Evropě Ulm (161 m), v ČR Plzeň (102 m), v Praze Sv. Vít (96 m). Věž kostela svatého Prokopa pak má výšku 73 m.

Návrh na kostel sv. Prokopa zhotovil autor vinohradského chrámu a přední představitel dobově moderní neogotiky v našich zemích, architekt Josef Mocker. Základní kámen kostela byl položen dne 30. 10. 1898, v den padesátého jubilea panování Františka Josefa I. (odtud název jubilejní kostel, používaný počátkem 20. století). Protože architekt Mocker již 16. 1. 1899 zemřel, stavba probíhala pod autorským vedením jeho spolupracovníka Františka Mikše (mimochodem autora o něco mladšího kostela v Holešovicích, spolu s Mockerem se Mikš také podílel na dostavbě svatovítské katedrály). Z hlediska stavební typologie je cihlový neogotický kostel sv. Prokopa trojlodní halou. To znamená, že všechny tři lodi mají klenbu ve stejné výšce (v případě nižších bočních lodí jde o baziliku). Halové (či síňové) kostely byly obvyklé již v gotice, v pozdním období tohoto slohu pak zcela převládly. Ostatně nejbližší z gotických kostelů staré Prahy, Sv. Jindřich, je rovněž halou. Toto řešení bylo charakteristické právě pro městské farní chrámy.

Z obdélného půdorysu trojlodí vybíhá kromě obvyklého polygonálně ukončeného presbytáře také dvojice obdélných prostor (severní obsahuje boční vstup, jižní je využívána jako dětský koutek), tvořících dohromady příčnou loď.

Den	Biblické souřadnice	Obsah čtení
1.	Čt Iz 1,1-31	Nevděčný lid; Pravá bohoslužba
2.	Pá Iz 2,1-22	Sijón cílem národů; Příchod Hospodina
3.	So	
4.	Ne Iz 3,1-4,6	Bezvládí v Jeruzalémě; Úděl vdov
5.	Po Iz 5,1-30	Hospodinova vinice
6.	Út Iz 6,1-7,25	Prorok; Znamení pro Achaza
7.	St Iz 8,1-23	Jediná naděje je v Bohu
8.	Čt Iz 9,1-20	Syn
9.	Pá Iz 10,1-34	Sedmé Běda!
10.	So	
11.	Ne Iz 11,1-12,6	Svornost v přírodě; Chvalozpěv
12.	Po Iz 14,1-32	Pád krále babylonského
13.	Út Iz 13,1-22	O vyvrácení Babylonu
14.	St Iz 15,1-16,13	Proti Moábu; Moáb a Jeruzalém
15.	Čt Iz 17,1-18,7	Proti Damašku; Proti zemi Kúš
16.	Pá Iz 19,1-20,6	Proti Egyptu
17.	So	
18.	Ne Iz 21,1-22,25	Proti Arábii; Proti Údolí vidění
19.	Po Iz 23,1-24,23	Proti Týru; Vidění konce
20.	Út Iz 25,1-26,21	Hody všem; Modlitba v tísní
21.	St Iz 27,1-28,29	Hospodin a jeho vinice; Před koncem
22.	Čt Iz 29,1-24	Soužení i spása na Sijónu
23.	Pá Iz 30,1-33	Marné naděje; Marný útěk
24.	So	
25.	Ne Iz 31,1-32,20	Ne Egypt; Výstraha ženám
26.	Po Iz 33,1-24	Hospodin povstane; Nový život
27.	Út Iz 34,1-35,10	Edóm a Sijón
28.	St Iz 36,1-22	Sancheríbovo zastrašování
29.	Čt Iz 37,1-38	Izajášova útěcha; Chizkijášova modlitba
30.	Pá Iz 38,1-39,8	Chizkijášova nemoc; Poslové
31.	So	

Kniha Izajáš (hebr. *ješajáhú*, řec. *Esaias*) je starozákonní spis, který se v židovském biblickém kánonu nachází jako první mezi tzv. *nebími*, pozdějšími proroky. Kniha obsahuje vícero sbírek prorockých řečí, které podle mínění biblistů pocházejí od Izajáše a dalších dvou neznámých proroků z exilového a po-exilového období. Zmíněné tři sbírky už v 3. století před Kristem tvořily jediný prorocký spis v dnešní podobě, jak to dokazuje svitek Izajáše objevený roku 1947 v Kumránu. První část knihy mluví proti intrikám politických útdů v Jeruzalémě, proti neustálým sociálním přečinům, proti náboženským úkonům, za nimiž stojí útlak chudých, a proti každé náboženské formalitě. V těžké době povzbuzuje prorok Izajáš lid ve víře v Boha a v důvěře v Něho, protože On podle svého mudrého rozhodnutí řídí dějiny i osudy národa i každého jednotlivce. Prorok dále zdůrazňuje, že víra vyžaduje plnění Boží vůle nejen v náboženském, ale také v sociálním a politickém životě. Vážnost a důležitost svého poselství zdůrazňuje prorok ohlašováním Božího soudu a Božích trestů.

Jakmile skončí aklamace lidu po proměňování, v níž vyznávají víru v Ježíšovu smrt i vzkříšení, jakož i naději, že očekávají jeho druhý příchod, ve většině našich kostelů nastává šum a rachot. Zejména tam, kde jsou místo kostelních lavic židle. Ti, co v předcházejících minutách zbožně klečeli, teď houfně vstávají. A do toho kněz pokračuje ve svém mešním monologu, jako by tam nikdo kromě něho nebyl...

Možná by v tuto chvíli mohli jásat zastánci praxe, podle níž se ani při proměňování neklečí. Pokud lid stál celý čas, stojí i nyní a kněz může plynule pokračovat v eucharistické modlitbě, aniž by byl rušen jakýmkoli náhlým pohybem přítomných. Nicméně je pravda i to, že **jakákoli vnější změna pomáhá člověku (nejen při mši) v koncentraci**. Pokud nechceme vrcholný okamžik eucharistie prodřít a navíc nám ještě stále něco říká „klanět se“ Hospodinu, pak pokleknutí na začátku proměňování bezesporu pomáhá uvědomit si, proč klečíme. A málokomu se stane, že by na závěr mše nevěděl, zda vůbec proměňování bylo nebo na něj pan farář v důsledku špatného listování v misálu zapomněl.

Netajím se tím, že **jsem zastáncem pokleknutí, i když mě nepohoršuje praxe v jiných zemích, kde se běžně stojí a při návštěvě tamních mší jsem často jediný, kdo si v tu chvíli pokleká**. Zároveň však apeluji na nás kněze, kteří zastáváme tento postoj, abychom pak vycházeli lidem vstříc a nechali jim čas na pokleknutí i čas na vstávání. Působí přinejmenším neuctivě vůči posvátným mešním textům, když kněz nezainteresovaně pokračuje monotónním hlasem v recitaci eucharistické modlitby a než si lidé vzájemně pomohou vstát (a někdy i oprášit kolena ☺), pan farář je pomalu vyzývá ke společné modlitbě Otčenáše.

Celá eucharistická modlitba je totiž stavěna tak, aby se tam zmínila celá rodina věřících, dokonce na několika místech je přímo toto slovo vysloveno. Rodinu však netvoří pouze mladí ani pouze staří, ale všechny věkové kategorie. V dobách, kdy vznikaly mešní modlitby, byli židé uprostřed Římanů i ostatních civilizovaných nebo pohanských národů výjimeční mj. i tím, že tvořili skutečně velké rodiny. A to nejen počtem dětí, ale i propojením všech generací. **Sejít se jako rodina pro ně znamenalo shromáždit se kolem stolu, kde byl jasnou hlavou otec. Ten přicházel ke stolu jako poslední**, když už matka připravila děti a ty zase pomohly dědovi či babičce, aby mohli včas začít pozdravením a modlitbou.

Mše je společenstvím celé církve, propojuje věřící katolíky napříč prostorem (kdekoli na světě se slouží eucharistie), ale i napříč časem. Proto se v českém překladu modlitby zmiňují věřící „od východu na západ“, proto jsou do kánonu vložena jména papeže i místního biskupa, ale proto se nesmí zapomenout ani na ty, co teprve hledají Boha s upřímným srdcem a jejich víru zná Bůh sám. Tato část církve se teologicky nazývá církví putující nebo bojující (se všemi nástrahami světa, především s hříchy).

Církev však tvoří i ti, co již zemřeli. Předěšli nás do věčnosti a mnozí z nich v očistci čekají na naši pomoc. Proto se tak často slouží mše i za některého konkrétního zemřelého, když věřící přináší svůj osobní dar (mešní stipendium) a prosí kněze, aby vedl liturgii mše za jeho bratra, mámu, kamaráda nebo souseda, na něhož si nikdo jiný v modlitbě nevzpomene. Tato církev se nazývá **církví trpící**.

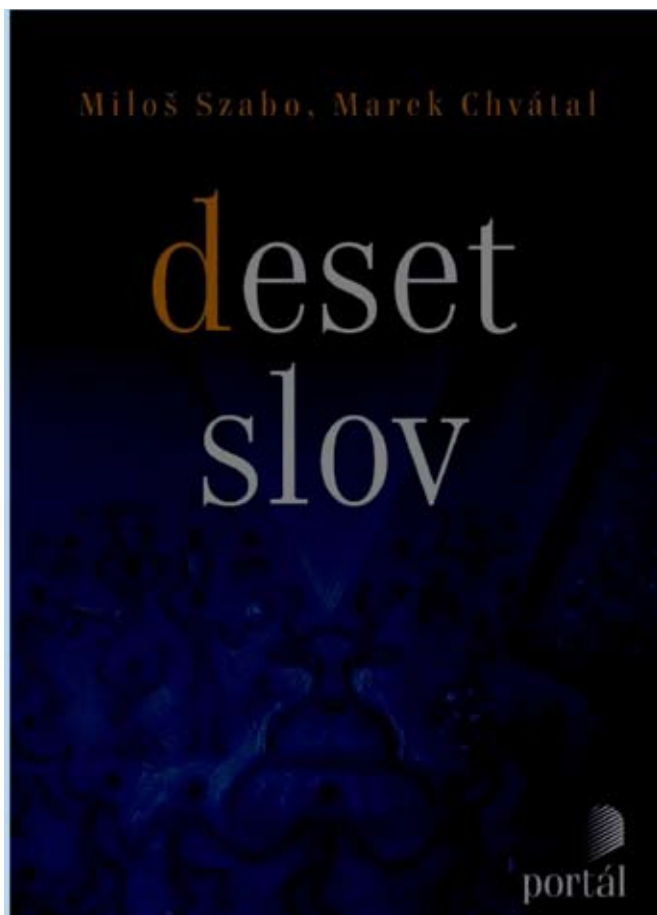
Poslední částí církve je **církev oslavená**, tedy ti bratři a sestry, kteří již dosáhli věčné blaženosti u nebeského Otce. Řada svatých, kteří nás doprovázejí na naší cestě k Bohu, a někteří z nich se mohou i při mši konkrétně zmínit. Kromě Panny Marie a svatého Josefa jde především o světce toho dne anebo patrona konkrétního kostela či farnosti (v našem případě sv. Prokopa, sv. Anny, sv. Rocha, sv. Šebestiána a sv. Rozálie).

Na mši tedy nikdy nejsme s Bohem sami. Máme usilovat vytvářet nejen vztah k Bohu, ale i vztah mezi sebou navzájem. Ideálním plodem mše je, aby z ní nikdo nikdy neodcházel sám. Nejen pocitově, ale i v realu.

NEDĚLE 18. 10. 2015

**9.30 kostel sv. Prokopa
Praha 3 – Žižkov**

10 + 1 SLOVO

DESET SLOV

**představení nové knihy rozhovorů s otcem Milošem
(redaktor Marek Chvátal, nakladatelství Portál)**

+ SLOVO NA ROZLOUČENOU

odchod otce Miloše Szabo ze žižkovské farnosti

Vzpomínka na P. Karla Dachovského

S velikou bolestí jsem vyslechl zprávu, že náhle zemřel P. Ing. Karel Dachovský (*1. 5. 1949) a jeho sestra. Bylo až prorocké, že zrovna letos na jaře napsal ve svém časopisu Řád svůj životopis. Nejprve vystudoval VŠE, později navštívil představeného kláštera františkánů v Liberci, P. Bártu, kterému svěřil své přání stát se knězem. Ten ho ale odmítl, protože se obával, že se může jednat o provokaci ze strany StB. I přes toto odmítnutí podal výpověď v práci a požádal o vstup do kláštera znovu.

Bůh cestu ke kněžství budoucímu P. Dachovskému umožnil v době, kdy představený byl na cestách a zastupoval ho jiný bratr, který ho ke studiím přijal. Po vpádu StB do tajného kláštera v Liberci a následném pětihodinovém výslechu se nervově zhroutil a skončil v bezvědomí v nemocnici. Na 45 statečných katolíků z Liberce napsalo protestní dopis prokurátorovi a ten kupodivu estébákům vynadal. R. 1981 byl tajně vysvěcen na kněze. Po revoluci nejprve působil ve farnosti v Holešovicích, dále 11 let v žižkovských kostelích sv. Rocha a sv. Anny. Poté svou kněžskou službou pomáhal v Nemocnici Pod Petřínem a u sester alžbětinek.

Čím tento kněz v malém pražském kostelíku na mě tolik zapůsobil? Ač velmi prostý, byl kněz s velkým K, lidský a přátelský, pro kterého v kostele byla poslední babička či žebrák vtělený Kristus. Nebyl žádný velký teolog, filozof, řečník ani organizátor, ale možná právě jeho zdravotní potíže z něj dělaly člověka, který dokázal porozumět každému lidskému utrpení a bídě. Právě v jeho trpělivé duchovní službě v maličkostech spočívala jeho neuvěřitelná velikost. O nedělních mších bylo u Sv. Rocha plno, ale i když ve všední dny bylo lidí, že by je člověk mnohdy napočítal na prstech rukou, nikdy jsem nezaznamenal nějakou zahořklost či pocity marnosti. Ochotně a velmi rád zpovídal a svátost smíření i jiné svátosti považoval za úžasný prostředek Boží milosti. Vždy po mši svaté měl vyhrazený čas pro farníky, takže nebylo problém se s ním bavit i o nenáboženských tématech, což opravdu farnost stmelovalo.

Dodnes farníci velmi rádi vzpomínají na poutě, průvod Božího Těla kolem kostela sv. Rocha, litanie k P. Marii v květnu, křížové cesty či obřady Vánoc a Velikonoc. Ačkoli sám nebyl příliš kreativní, nikdy nebránil jakékoli aktivitě ve farnosti a ochotně ji podporoval. Řád s vděčností vzpomínám, jak jsme jako děti chtěli prodávat v kostele misijní kalendáře. Protože akce ale skončila naprostým krachem, tak aby nezvadla naše iniciativa, všechny kalendáře na vlastní náklady odkoupil a farníkům je poté zdarma rozdával. Byl velkým obhájcem nenarozeného života. Kvůli této aktivitě začal vydávat časopis Řád, ve kterém předkládal zprávy o těžkostech církve ve světě. Psal množství krátkých, ale velmi čtivých životopisů svatých. Byl si dobře vědom toho, že jen málo lidí má čas číst silné knížky. Po svém odchodu ze žižkovské farnosti se věnoval duchovní službě nemocným.

Kéž Bůh oběma zemřelým dá věčný pokoj a štědře se mu odvděčí za jeho kněžskou službu, lidský a srdečný přístup, službu na obranu nenarozeného života. Kéž na jeho přimluvu sešle dostatek jeho pokračovatelů v kněžské službě, zrovna jako v službě nenarozeným, které celou svou veřejnou kněžskou dráhu neúnavně hájil. Říká se, že přání potěší, ale modlitba pomůže. Věnujte proto, prosím, alespoň chvíli modlitby za tak skvělého kněze, jenž věnoval naší farnosti tolik let.

Lukáš Revenda

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2015–2016 se vyučuje od září.

- předškoláci – úterý 16.30 (Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – středa 15.00, místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 16.30 (D. Stolařová), místnost A
- 6.–7. ročník ZŠ – středa 16.00 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- 8.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farnost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích se začíná otec Miloš pravidelně scházet s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00 od 30. září

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00 od 5. října

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růženec společně u Sv. Prokopa.

Modlitba ke Kristu v Eucharistii

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Přijďte se proto poklonit přítomnému Kristu a v tichosti ho společně prosit o pomoc a světlo.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00 od 2. října

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15 od 28. září

Senioři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá první sobota 8.00–11.00

Každou první sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrábějí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava, která může vyústit až do křtu o Velikonocích 2016. Nová skupina „hledajících“ začala svá setkávání 15. května 2015, další začíná opět *po Velikonocích v roce 2016*.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěskách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vitem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání s knězem se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout *v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55*. Patnáctiminutový duchovní rozhovor si lze objednat na čtvrtek v čase 17.00–17.45.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, *o třetí postní neděli 28. 2. 2016*; mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici.

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze *co nejdříve po úmrtí*, je dobré datum a čas rozloučení nebo uložení urny domluvit dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejvhodnější termín *v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila*.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Hledajících jako vy je více, než byste si mysleli, takže se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá *společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu*, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá vždy v závěru roku, přípravná setkání pak od ledna do září 2015 ve farním centru. Zájemci se již mohou přihlašovat u kněze (P. Vít Uher, 731 625 910).

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾ (P. Antonín Ježek)			
Úterý		18.00²⁾ (P. Antonín Ježek)		
Středa	18.00¹⁾ (P. Antonín Ježek)		6.00³⁾ (P. Vít Uher)	
Čtvrtek	18.00 (P. Vít Uher)			
Pátek	18.00 (P. Vít Uher)			
Sobota	8.00⁴⁾ (P. Vít Uher)			
Neděle	9.30 (P. Vít Uher)	8.00 (P. Václav Volf)	11.00 (P. Vít Uher)	17.00 (P. Antonín Ježek)

¹⁾ s latinským ordinářem, 4krát ročně
v tridentském ritu

³⁾ v adventní době roráty

²⁾ každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede
mší výstav Eucharistie

⁴⁾ pouze první sobotu v měsíci, po ní úklid kostelů

Úřední hodiny v kaceráři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Pondělí	8.30–11.30	pastorační asistent Karel Frnka
Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30 13.30–16.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P. Vít Uher
mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 30. 9. 2015	
výše dluhu (úvěr)	4 109 590,92 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbirka na splácení úvěru (září 2015):	11 135 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

Vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Prokopa Praha 3-Žižkov; farář: P. Miloš Szabo;
 redaktorka: Jana Tillerová, grafická úprava: Petra Tejnická. Příspěvky mohou být redakčně upravovány.
 Náklad: 350 ks; tisk: Petr Beran, www.pb-tisk.cz; výrobní cena: 10 Kč.
 Děkujeme za váš příspěvek

NEPRODEJNÉ

ŘÍJEN 2015

273

PROKOPSKÉ LISTY
měsíčník nejen pro žižkovské farníky